

STEVE
BERRY

KIRÁLYI FORTÉLY

„Vitathatatlanul a műfaj mestere”

Dan Brown

EGY

LONDON

NOVEMBER 21., PÉNTEK

18 ÓRA 25 PERC

COTTON MALONE A HEATHROW-N az útlevélkezelő ablakához lépett, és átnyújtott két útlevelet: a magáét és a fiáét, Garyét. Közte és az üveg mögött ülő tisztviselő között azonban egy súlyos probléma helyezkedett el.

A tizenöt éves Ian Dunne.

– Neki nincs útlevele – mondta Malone a tisztviselőnek, majd elmagyarázta, hogy ki ő, és mi járatban van. Egy rövid telefonbeszélgetés megerősítette a dolgot, így Ian beléphetett az országba.

Ez nem lepte meg Malone-t. Feltételezte ugyanis, ha a CIA azt akarja, hogy a fiú beléphessen Angliába, akkor meg is teszik a szükséges lépéseket.

Fáradt volt a hosszú repülőúttól, habár sikerült néhány órát aludnia. A térde még mindig sajgott attól a rúgástól, amelyet Iantól kapott Atlantában, amikor a fiú megpróbált megszökni a reptérről. Szerencsére az ugyancsak tizenöt éves fia, Gary gyorsan kapcsolott, és feltartóztatta a pimasz kis skótot, mielőtt az el tudott volna tűnni az előcsarnokban.

Baráti szívesség... Az ilyesmivel mindig probléma van.

Ezt a mostanit Malone a volt főnöknője, a Magellán Ügyosztály vezetője, Stephanie Nelle kedvéért vállalta.

Maga a CIA kéri, mondta neki a nő. Közvetlenül Langley-ből, a központból telefonáltak. Valahonnan tudták, hogy Malone éppen Georgiában van, és azt akarták, hogy kíséresse a fiút Londonba, és ott adja át a rendőrségnek. Ezt követően ő és Gary folytathatják útjukat Koppenhágába. Cserébe első osztályra kaptak jegyet, egészen Dániáig.

Nem is olyan rossz! Az övök csak turistaosztályra szólt.

Négy nappal korábban két okból repült Georgiába. A Georgiai Ügyvédi Kamara évente tizenkét órás továbbképzést követelt meg minden diplomás ügyvédtől. Bár Malone már nyugdíjba vonult a haditengerésztől és a Magellán Ügyosztálytól egyaránt, az ügyvédi engedélyét érvényben tartotta, és ehhez kellett minden évben a rövid tanfolyam. Előző évben részt vett egy háromnapos konferencián Brüsszelben a multinacionális tulajdonjogról. Idén egy atlantai szemináriumot választott a nemzetközi jogról. Nem ez a legizgalmasabb módja két nap eltöltésének, de hát elég keményen megdolgozott ezért a diplomáért, hogy ne hagyja csak úgy veszni.

A másik ok személyes jellegű volt.

Gary azt kérte tőle, hogy a hálaadás napi szünidőt vele töltsse. Tanítási szünet volt, és elvált felesége, Pam úgy gondolta, hogy egy tengerentúli út jót fog tenni a fiúnak. Malone nem értette ugyan, hogy a nő miért volt olyan tartózkodóan szűkszavú, de aztán a múlt héten Pam fölhívta őt a koppenhágai könyvesboltjában.

– Gary dühös – mondta az exneje. – Folyton kérdésekkel bombáz.

– És nem akarsz válaszolni rájuk?

– Azokra nehezen tudnék válaszolni.

És akkor még finoman fogalmazott. Fél évvel korábban Pam feltárta neki a kegyetlen valóságot, amikor Atlantából

fölhívta őt Dániában: Gary nem az ő fia, hanem valami tizenhat évvel azelőtti futó kaland gyümölcse!

Most pedig a nő elmondta Garynek is az igazságot, és a fiú enyhén szólva nem volt boldog ettől. Malone-t annak idején porig sújtotta a hír. De azt még elképzelni sem tudta, mit jelenthetett mindez Gary számára.

– Akkoriban egyikünk sem volt szent, Cotton.

Pam szeretne emlékeztetni a valóságra – mintha ő valaha is el tudná felejteni, hogy a házasságuk állítólag az ő félrelépései miatt ment tönkre!

– Gary azt akarja tudni, ki a biológiai apja.

– Ahogyan én is.

Pam semmit sem árult el arról a férfiről, és azóta is elhárított minden, ezzel kapcsolatos kérdést.

– Semmi köze hozzánk – érvelt az asszony. – Egy idegen. Ugyanúgy, ahogy a te nőcskéidnek sincs semmi közük hozzánk. És nem is akarom, hogy valaha is közünk legyen hozzá. Soha!

– Akkor miért mondtad most el Garynek ezt az egészet? Megállapodtunk, hogy együtt tesszük majd meg, amikor eljön az ideje.

– Tudom, tudom. Hibáztam. De meg kellett tennem.

– Miért?

Pam nem válaszolt neki, de ő el tudta képzelni az indokot. A nő szeretett irányítani. Mindig, mindent. Csakhogy ebben az esetben nem ő diktált. Tulajdonképpen senki sem irányította az eseményeket.

– Gary gyűlöl – vallotta be az asszony. – Látom a szemén.

– Felforgattad az egész életét.

– Azt mondta ma nekem, lehet, hogy inkább veled szeretne élni.

– Tudod, hogy ezt a helyzetet én sosem használnám ki!

– Tudom, persze. Az egész az én hibám, nem a tiéd... Anynyira dühös! Egy hét veled talán jót tenne neki.

MALONE ÉREZTE, HOGY fikarcnyival sem szereti kevésbé Garryt attól, hogy tudja: nincs benne egy csepp Malone-vér sem. Ugyanakkor hazudott volna, ha azt állítja, hogy ez az egész nem is zavarja. Eltelt már több mint hat hónap, de az igazság továbbra is fáj. Hogy miért? Nem volt biztos benne. Nem volt hű Pamhez, amíg a haditengerészetnél szolgált. Fiatal és hülye volt, le is bukott. De most már azt is tudta, hogy az asszony is hűtlen volt hozzá, és ezt régebben nem említette. Vajon Pam akkor is félrelépett volna, ha ő nem?

Ebben kételkedett. Ez nem vallana rá.

Egyszóval nem vonhatta ki teljesen magát sem a felelőség alól a jelenlegi helyzetért.

Már több mint egy éve elváltak, de csak tavaly októberben békültek ki. Az alexandriai könyvtárral kapcsolatos események változtatták meg köztük a helyzetet, és terelték a megbékélés felé.

De most ez...!

A rá bízott egyik fiú dühös és zavarodott. A másik pedig bűnöző.

Stephanie elmondott róla egyet-mást. Ian Dunne Skóciában született. Az apja ismeretlen, az anyja korán elhagyta. Londonba küldték, az egyik nagynénjéhez. Hol nála lakott, hol nem, míg végül megszökött. Többször is őrizetbe vették már – apró-cseprő lopásokért, birtokháborításért, csavargásért. A CIA azért kereste, mert egy hónapja az egyik emberüket egy érkező metrószerelvény elé lökték, vagy ő maga ugrott le, ki tudja. Az esetnél az Oxford Circus megállóban Dunne is jelen volt. Szemtanúk szerint lehet, hogy valamit el is lopott a balesetben meghalt férfitől. Úgyhogy mindenképpen ki akarták hallgatni.

Ez nem valami kellemes ügy, de hát nem az ő, Malone problémája.

Néhány perc múlva letudja ezt a szívességet Stephanie Nelle-nek, aztán Garyvel fölszállnak a Koppenhágába induló gépre, és egy héten át jól érzik magukat. Persze attól függően, hogy ezalatt a fia hány kellemetlen kérdésre vár majd választ. A bökkenő csak az, hogy a Dániába tartó gépek nem a Heathrow-ról, hanem egy másik nagy londoni reptérről, a Gatwickről indulnak. Az pedig egy jó órányi autóútra van, dél felé. A koppenhágai járat indulásáig persze még maradt több órájuk, úgyhogy az egész nem jelentett nagy gondot. Csak át kell váltania néhány dollárt fontra, hogy taxit hívhassanak.

Elhagyták a vámterületet, és fölvtették a csomagjaikat.

Ő és Gary is csak kevés holmit hozott magával.

– Most a rendőrség fog átvenni engem? – kérdezte Ian.

– Nekem ezt mondták.

– Mi lesz vele? – kérdezte Gary.

Malone megvonta a vállát.

– Nem tudnám megmondani.

Mert nehéz is lett volna megjósolni. Különösen, ha a CIA is benne van.

Vállára kapta a hátizsákját, és kiterelte a fiúkat a csomagfelvevő részlegről.

– Visszakaphatnám a dolgaimat? – kérdezte Ian.

Amikor Malone Atlantában átvette Iant, kapott vele egy műanyag dobozt is, amelyben volt egy svájci bicska az összes tartozékával, egy fém nyaklánc, rajta egy vallási jelképet ábrázoló medállal, egy flakon paprikaspray, egy ezüstszínű olló meg két, fedőlap nélküli, puha kötésű könyv.

Az Ivanhoe és az Arthur halála.

A lapok megbarnult szélein víznyomok látszottak, a kötésben pedig vastag fehér vájatok húzódtak. Mindkettőt legalább harminc éve nyomtatták. Az első oldalakon egy pecsét díszelgett, RÉGI KÖNYVEK KINCSESTÁRA felirattal meg egy

londoni, Piccadilly Circus-i címmel. Malone maga is hasonlóan leltározta a könyveit, amelybe ezt pecsételte: COTTON MALONE, KÖNYVKERESKEDŐ, HØJBRO PLADS, KØPPENHÅGA. A dobozban lévő összes tárgy Iané volt. A Miami nemzetközi repülőtéren vették el tőle a vámosok, amikor letartóztatták, mert illegálisan akart belépni az Egyesült Államok területére.

– Azt majd a rendőrök döntik el – válaszolta Malone.
– Engem azzal bíztak meg, hogy téged és a dobozt átadjam nekik.

A csomagot a táskájába tette, ahonnan csak akkor veszi elő, amikor átadja a fiút a rendőrségnek. Félig-meddig számított rá, hogy Ian megpróbál elinálni, ezért résen volt. Velük szemben észrevett két sötét öltönyös férfit, akik feljük gyalogoltak. A jobb oldali alacsony volt, és köpcös, gesztenyebarna hajjal. Norse felügyelőként mutatkozott be.

Kezet nyújtott, és Malone megszorította.

– A társam Devene felügyelő. A londoni rendőrségtől küldtek minket. Mondták, hogy maga hozza majd a fiút. Azért jöttünk, hogy elvigyük magukat a Gatwickre, és közben átvegyük Dunne úrfit.

– Köszönöm a fuvart. Nem esett volna jól most egy drága taxi.

– Ez a legkevesebb. Itt áll kint a kocsink. A rendőri hivatás egyik nagy előnye az, hogy bárhol parkolhatunk.

A férfi Malone-ra kacsintott.

Elindultak a kijárat felé. Malone észrevette, hogy Devene felügyelő Ian mögé állt be. Ügyes helyezkedés, gondolta.

– Maga felel azért, hogy útlevel nélkül is bejusson az országba?

Norse bólintott.

– Igen, néhány másik kollégámmal együtt. Azt hiszem, tud rólok is.

Malone tudott.

A reptéri épületből kiléptek a csípős, reggeli időbe. Sűrű, sötét felhők festették ólomszürkére az eget. A sarkon egy négyajtós, kék Mercedes állt. Norse kinyitotta az egyik hátsó ajtót, majd intett először Garynek, aztán Iannek és Malone-nak, hogy szálljanak be. A felügyelő megvárta, míg mindhárman beülnek, aztán becsukta az ajtót. Norse előre ült, az anyósülésre, Devene pedig a volánhoz. Tempósan kigördültek a Heathrow-ról, és rátértek az M4-es autópályára. Malone ismerte az utat. Jól ismerte Londont is, mert évekkorábban sok időt töltött Angliában, különféle megbízásokból. Még korábban, a haditengerészetnél szolgálva is eltöltött itt egy évet. A forgalom egyre sűrűbb lett, ahogy kelet felől közeledtek a városhoz.

– Nem baj, ha még megállunk valahol, mielőtt a Gatwick felé vesszük az irányt? – kérdezte tőle Norse.

– Nem probléma. Van bőven időnk a gép indulásáig. Ez a legkevesebb, amit megtehetünk, cserébe egy ingyenes fuvarért.

Malone Iant figyelte, ahogyan a fiú kibámult az ablakon. Akarata ellenére is azon töprengett, vajon mi lesz majd a sráccal. Stephanie szerint nem sok esélye lehet. Utcagyerek, nincs családja, teljesen magára van utalva. A barna bőrű és sötét hajú Garyvel ellentétben Iannek fehér bőre és szőke haja volt. Amolyan „rendes gyerekek” tűnt. Csak rosszul nevelték. De legalább még fiatal volt, és a fiatalság esélyt jelentett, az esély pedig lehetőségeket. Szöges ellentéte volt Garynek, aki sokkal hagyományosabb és biztonságosabb életet élt. Malone szíve már a gondolatra is összefacsarodott, hogy esetleg Gary is lehetne hontalan, elveszett és magányos.

Meleg levegő árasztotta el a kocsit, miközben a motor egyenletes zúgása elandalította őket.

Malone szeme lecsukódott az időeltolódás miatti fáradtságtól.

Amikor fölébredt, az órájára pillantott, és látta, hogy körülbelül negyedórányit alhatott. Kényszerítette magát, hogy teljesen felébredjen. Gary és Ian továbbra is csendben üldögélt. Az ég most még sötétebb volt. Vihar közeledett a város felé. Malone végignézett a kocsi belsején, és csak most vette észre, hogy nincs benne rádió adóvevő, sem más efféle berendezés. Az ülések kárpitozása is tökéletes volt, még a szőnyegek is vadonatújnak tűntek. Vagyis egyáltalán nem úgy nézett ki, mint bármelyik rendőrautó, amelyben valaha is ült.

Aztán jobban megnézte Norse-ot.

A férfi barna haja a fülére ért. Nem volt loboncos, de elég sűrű és kócos. Frissen borotvált és kissé túlsúlyos volt. Öltönyt és nyakkendőt viselt, viszont Malone figyelmét fölkelte a bal fülcimpája. Ki volt fúrva. Nem volt benne fülbevaló, de a lyuk egyértelműen látszott.

– Arra gondoltam, felügyelő, hogy láthatnám-e az igazolványát. Már a repülőtéren el kellett volna kérnem.

Norse nem válaszolt. A kérdés fölkelte Ian érdeklődését, aki most kíváncsian fürkészte Malone arcát.

– Hallotta, mit mondtam, Norse? Szeretném látni az igazolványát.

– Csak élvezze az utazást, Malone!

Nem tetszett neki ez a hangnem, ezért előrehajolt, egészen az első ülés támlájáig, hogy egyértelműbben is kifejezhesse, mire gondolt.

Az ülés támlája mellett egy pisztoly csöve jelent meg, egyenesen a szeme közé irányozva.

– Megfelel ez az igazolvány? – kérdezte Norse.

– Én inkább egy arcképes igazolványra gondoltam. – Malone a fegyverre mutatott. – A londoni rendőröknek mióta van Glockjuk?

Semmi válasz.

– Kik maguk?

A pisztoly csöve Ian felé fordult.

– Őrá felügyelünk.

Ian átnyúlt Gary fölött, és rángatni kezdte a kilincset, de az ajtó nem nyílt ki.

– Nagy találmány a gyerekzár – mondta Norse. – Megakadályozza, hogy az apróságok kiessenek.

– Fiam, megmondanád, hogy mi a fene folyik itt? – kérdezte Malone.

Ian nem szólt semmit.

– Ezek az emberek nagyon is törték magukat azért, hogy veled találkozhassanak.

– Üljön vissza, Malone! – mondta Norse. – Ez nem a maga ügye.

Malone hátradőlt.

– Ebben egyetértünk.

Kivéve, hogy a fia is a kocsiban van.

Norse továbbra is hátrafelé fordult, a tekintetét és a pisztoly csövét változatlanul Malone-ra irányítva.

A kocsi tovább haladt a reggeli csúcsforgalomban.

Malone figyelte a kint araszoló kocsisort, és közben megpróbálta felidézni magában London északi részének térképét. Úgy gondolta, hogy az a híd, amelyen az imént áthaladtak, a Regent-csatorna fölött ível át. Ez a keskeny, helyenként fedett vízfolyás átkanyargott egész Londonon, és végül a Temzébe ömlött. A négysávos utat impozáns faóriások szegélyezték. A forgalom igen sűrű volt. Észrevette a híres Lordok Krikettpályáját. Tudta, hogy Sherlock Holmes

képzeletbeli, Baker Street-i lakása alig néhány saroknyira van innen. Az úgynevezett Kis Velence sincs akkor messze.

Ismét átmentek a csatorna fölött, így Malone láthatta a vízen sorakozó, csillogóra festett hajókat. Hosszú, lapos hajók horgonyoztak végig a csatorna mentén. Egyik sem volt magasabb három méternél, hogy elférhessenek a hidak alatt. Az út két oldalán György korabeli épületek sorakoztak, előttük hatalmas, lombjukat veszett fákkal.

Devene a Mercedessel befordult egy mellékutcába. Újabb házak suhantak el mellettük mindkét oldalon. A környék hasonlított ahhoz az atlantai kerülethez, amelyben egykor az ő háza is állt. Még három kanyar, aztán befordultak egy kis zsákutcába, amelyet három oldalról is magas élősövény keretezett. A Mercedes megállt a pasztellszínű utcakövekkel kirakott sikátorban.

Norse kiszállt. Devene szintén kikászálódott.

Kinyitották mindkét hátsó ajtót.

– Kiszállni! – adta ki a parancsot Norse.

Malone kilépett a smaragdzöld zuzmóval benőtt kockakövekre. Gary és Ian a másik oldalon szállt ki.

Ian megpróbált elfutni. Norse keményen visszarántotta és a kocsinak lökte.

– Ne csináld! – kiáltotta Malone. – Tedd azt, amit mondanak! Te is, Gary!

Norse Ian torkához nyomta a pisztolyt.

– Maradjon nyugton! – A férfi a testével is az autóhoz préselte a fiút. – Hol a pendrive?

– Miféle pendrive? – kérdezte Malone.

– Hallgattasd el! – kiáltotta Norse.

Devene keményen gyomorszájon vágta Malone-t.

– Apa! – sikoltott fel Gary.

Malone összegörnyedt, és levegő után kapkodott, de közben intett Garynek, hogy jól van.

– A pendrive-ot! – ismételte Norse. – Hol van?

Malone kiegyenesedett, kezét továbbra is a gyomrára szorítva. Devene újabb ütéshez készülődött, de Malone hirtelen a férfi ágyékába térdelt, aztán jobb kézzel teljes erőből állon vágta Devene-t.

Habár már nyugdíjba vonult, és az időeltolódás is kimerítette, azért nem volt teljesen védtelen.

Még idejében fordult meg ahhoz, hogy észrevegye: Norse felé irányítja a pisztolyát. A lövés éppen akkor dörrent, amikor Malone hasra vágódott, így a golyó a sövénybe fúródott. Malone a Mercedes nyitott első ajtaján át látta, hogy Norse újabb lövéshez készülődik. Talpra ugrott, és a kocsitetejébe kapaszkodva átlendítette a lábát az ülések fölött, nagy erővel belerúgva a másik oldali, félig nyitva lévő ajtóba.

Az ajtó teljes erővel eltalálta Norse-ot, amitől az álfelügyelő hátrazuhan a sövénybe.

Malone átlendült a két nyitott ajtón.

Ian már az utca felé rohan a sikátor végén.

Malone tekintete találkozott Garyével.

– Rohanj vele! Tűnjetek el innen!

Ekkor hátulról megragadták. Homloka a nedves kőhöz csapódott. Fájdalom cikázott végig az egész testén.

Azt gondolta, Devene már ki van ütve. Ez hiba volt.

Egy kar fonta át a nyakát, ő pedig igyekezett lefejtteni a fojtogató fogást. Minthogy hason feküdt, kevés mozgásteret volt, Devene pedig egyre természetellenesebb helyzetbe csavarta a gerincét.

A körülöttük lévő házak képe kezdett elhomályosodni előtte.

A homlokából a szemébe csurgott a vér.

Mielőtt még minden teljesen elsötétült volna előtte, utoljára azt látta, hogy Ian és Gary eltűnik a sarkon.

KETTŐ

BRÜSSZEL, BELGIUM

19 ÓRA 45 PERC

BLAKE ANTRIM NEM szerette a beképzelt nőket. Elviselte őket, minthogy a CIA tele volt nagyokos, pimasz csajokkal, de ez nem jelentette azt, hogy a munkaidő lejárta után is köteles lenne eltűrni őket. Már persze ha lenne munkaidőn túli élete egy csoportvezetőnek, aki kilenc, Anglia és Európa különböző területein szétszórt ügynökért felel.

Denise Gérard félig flamand, félig francia volt, és ezen „kombináció” gyümölcse magas, karcsú test lett, különlegesen szép, sötét hajjal. Az arca mindenkinek a figyelmét magára vonta, a testét pedig minden férfi azonnal becézgetni szeretne volna. A brüsszeli Városi Múzeumban találkoztak, ahol fölfedezték, hogy mindketten rajonganak a régi térképért, régészeti leletekért és festményekért. Ettől fogva sok időt töltöttek együtt, néhányszor kirándultak Brüsszelből, s ezek közül a párizsi különösen emlékezetes maradt.

A nőt könnyen tűzbe lehetett hozni, ugyanakkor diszkrét volt, ám gátlástalan. Ideálisnak tűnt.

De többé már nem volt az.

– Mit tettem? – kérdezte a nő lágyan. – Miért van most vége?

Szavaiban nem érződött sem bánat, sem megdöbbenés. Tényszerűen közölte a dolgot, mintha ő határozta volna el mindezt a férfival ellentétben.

Ez még inkább bosszantotta Blake Antrimet.

A nő rövid, csoda szép selyemkosztümet viselt, amely kiemelte feszes mellét éppúgy, mint hosszú lábát. A férfi mindig is csodálta a nő lapos hasát, de sosem tudta eldönteni, hogy az kemény tornának vagy esetleg sebészi beavatkozásnak köszönhető-e. Ám sosem látott rajta egyetlen heget sem. A nő karamellszínű bőre olyan sima volt, akár a porcelán.

És az illata! Citrom és rozmaring keveréke.

A nő valahol a parfümparban dolgozott. Egyszer beszélt neki a munkájáról kávézás közben, a brüsszeli főtér mellett, de ő nem nagyon figyelt oda, mert aznap éppen tele volt a feje azzal, hogy valami akció balul sült el Németországban.

És ez, úgy tűnt, az ő lejtmenetének is a kezdete lett. Azóta egyik kudarc jött a másik után.

A beosztása az európai terület különleges elhárítási tevékenységének koordinátori posztja volt. Ez úgy hangzott, mintha valami hadszíntéren dolgozna – és bizonyos értelemben stimmelt is. A terrorizmus elleni, hadüzenet nélküli háborúban harcolt. De ezt nem is szabad félvállról venni! Valóban érkeztek fenyegetések, ráadásul a legváratlanabb helyekről. Az utóbbi időben úgy tűnt, inkább amerikai szövetségeseinek területéről, semmint az ellenséges országokból.

Éppen ezért hozták létre az ő egységét: „különleges” elhárítási tevékenységre.

– Blake, mondd meg nekem, hogyan viselkedjem! Én továbbra is szeretnék veled találkozni.

Denise ezt nem őszintén mondta, a férfi is tudta. Csak játszott vele.

A nő lakásában ültek, egy századforduló táján épült, elegáns házban, amely a Brussels Parkra nézett. A hatalmas városi park a királyi palota és a Parlament között terült el. A harmadik emeleti terasz nyitott ajtaján át a férfi jól láthat-

ta a jellegzetes klasszikus szobrokat, amelyek körül gondosan nyírt lombosított fák álltak. A parkot általában megtöltő hivatali alkalmazottakból, kocogókból és gyerekes családokból álló tömeg most nem volt látható. Úgy gondolta, hogy a lakás bérleti díja havonta nyilván több ezer euró lehet. Ezt ő a kormányzati fizetéséből sosem engedhetné meg magának. Persze azok a nők, akikkel eddig viszonya volt, mind sokkal jobban kerestek nála. Úgy látszik, a hivatásosokhoz vonzódik. Meg a csalókhöz, mint amilyen Denise is.

– Tegnap sétálgattam a főtér környékén – mondta a férfi. – Úgy hallottam, hogy a *Manneken Pis* éppen kintornásnak van beöltözve.

A híres szobor, Brüsszel jelképe a városháza közelében állt. Az alig hatvan centiméter magas bronzszobor egy meztelen kisfiút ábrázolt, aki éppen egy szökőkút medencéjébe pisil. Már 1618 óta állt ezen a helyen, és szinte nemzeti jelképpé vált. Hetente többször is átöltöztették a bronzfiút, mindig valami különleges jelmezbe. Blake-nek a közelben volt találkozója és rövid megbeszélése egy kapcsolatával.

És látta Denise-t, egy férfival.

Egymásba karoltak, élvezték a hűvös időt, megálltak, hogy megcsodálják a kis szobrot, és váltsanak egy-két csókot. Úgy tűnt, a nő tökéletesen érzi magát, éppúgy, mint amikor ővele volt. Akkor és most is az futott át Blake agyán, vajon hány férfival tarthat kapcsolatot.

– Franciául mi *Le petit Julien*nek hívjuk – mondta a nő. – Már sokféle öltözetben láttam, de kintornásnak még soha. Jól nézett ki?

Blake Antrim lehetőséget adott neki, hogy igazat mondjon, de az őszintétlenség volt a másik közös nevező, amely jellemezte azokat a nőket, akikhez vonzódott.

Na, még egy utolsó esély...

– Nem láttad tegnap? – kérdezte hitetlenkedve.

– A városon kívül dolgoztam. Talán máskor is öltöztetik így.

A férfi fölállt. Denise is fölemelkedett.

– Nem maradhatnál még egy kicsit?

Blake tudta, mire céloz ezzel a nő. A hálószoba ajtaja nyitva állt.

De ma nem!

Hagyta, hogy a nő közelebb csússzon.

– Sajnáltnám, ha nem találkoznánk többé – mondta Denise.

A hazugságai ismerős dühöt ébresztettek benne. Megpróbálta elnyomni, de végül engedett. Jobb kezével hirtelen elkapta a nő nyakát. Fölemelte a könnyű, törékeny testet a padlóról, és keményen a falhoz lökte. Még erősebben szorította a nő torkát, és közben a szemébe meredt.

– Hazug kurva vagy!

– Nem, Blake. Te vagy álnok – sikerült Denise-nek ki-nyögnie, de a szeme nem árult el félelmet. – Észrevettelek tegnap.

– Ki az a pasas?

Kissé engedett a szorításon, hogy a nő tudjon beszélni.

– Semmi közöd hozzá.

– Nem osztozom senkivel!

A nő elmosolyodott.

– Akkor változtatnod kell az elveiden. Az egyszerű lányok hálásak a szerelemért. Mi, nem annyira egyszerű lányok, sokkal többet érdemlünk.

Szavainak igazsága csak tovább fokozta a férfi dühét.

– Te egyszerűen nem ajánlasz eleget ahhoz, hogy mindeki mást elküldjek – mondta Denise.

– Eddig nem hallottam tőled panaszt.

Szájuk alig néhány centiméterre volt egymástól. Blake érezte a nő leheletét, a bőréből áradó kellemes illatot.

– Sok emberrel vagyok kapcsolatban, Blake. Te csak az egyik vagy közülük.

A nő annyit tudott róla, hogy az amerikai Külügyminisztériumnak dolgozik, és ide helyezték, a brüsszeli amerikai nagykövetségre.

– Fontos személyiség vagyok – sziszegte, továbbra is a nő nyakát szorítva.

– De ahhoz nem eléggé, hogy egyedül parancsolj nekem.

A férfi csodálta Denise bátorságát. Örült, mégis csodálatra méltó.

Elengedte a torkát, és vadul megcsókolta.

A nő viszonozta, nyelve megtalálta a férfit, és azt jelezte, hogy talán még nincs minden veszve.

Blake kibontakozott az ölelésből.

Aztán a nő gyomrába térdelt.

Denise nyögött egyet, aztán elakadt a lélegzete. Összegörnyedt, és a hasára szorította a kezét. Öklendezni kezdett, ahogy a hányinger elhatalmasodott rajta. Térdre esett és a parkettára hányt. Higgadt tartása egy pillanat alatt odalett.

A férfit kellemes izgalom borzongatta.

– Nyomorult kis senki vagy – nyögte ki nagy nehezen a nő.

De a véleménye már nem érdekelte Blake-et, aki sarkon fordult és faképnél hagyta.

BELÉPETT AZ IRODÁJÁBA az Amerikai Nagykövetség, amely a Brussels Park keleti oldalán állt. Elégedetten sétált vissza Denise lakásáról, bár azért egy kicsit zavarban volt. Nem tudta eldönteni, hogy a nő nem akarja-e majd értesíteni a rendőrséget. Valószínűleg nem. Először is azért, mert nem voltak tanúk, úgyhogy az ő szava állna az övével szemben, másodszor meg azért, mert a büszkesége nem engedné.

A férfi különben sem hagyott nyomokat.

A Denise-féle nők ilyenkor fogják a cuccukat, és odébbállnak. A magabiztosságuk azonban már sohasem lesz olyan, mint régen. Mindig töprengeni fognak *Eljátszhatom-e ezt ezzel a férfival? Vagy átlát rajtam?*

Blake örült, hogy így elbizonytalanította.

A bántalmazás miatt azonban rosszul érezte magát. Nem értette, hogyan készthette a nő ilyen szélsőséges cselekedetre. Már a megcsalás is éppen hogy elég volt. De hogy még hazudott is, az csak rontott a helyzeten. Csakis Denise volt a hibás. Holnap azért mégis küld majd neki virágot, gondolta a férfi.

Halványkék szegfűt. Az a kedvence.

Belépett a számítógépébe, és beütötte az aznapi kódot. Kora délután óta nem sok üzenete érkezett, de a szeme megakadt egy FIGYELMEZTETÉS jelzésű, Langley-ből jött e-mailen. Ezt szeptember 11. után rendszeresítették. Sokkal jobb, ha az ember szétszórja az információt a világhálón, mint ha megtartja, és aztán egymaga vállalja a felelősséget. Az ilyen figyelmeztető riasztások többsége őt nem érintette. Az ő területe a különleges elhárítás világa, az olyan feladatoké, amelyek már az elnevezésük miatt sem lehetnek szokványosak. Minden munkája szigorúan titkos volt, és csak az elhárítás igazgatójának tartozott beszámolási kötelezettséggel. Jelenleg őt művelet folyt éppen, kettő pedig az előkészítés fázisában volt. Ezt a figyelmeztetést viszont csak neki címezték, és a számítógépe automatikusan megfejtette a kódját.

A „KIRÁLYI FORTÉLY” MŰVELET VISSZASZÁMLÁLÁSA MEGKEZDŐDÖTT, HA 48 ÓRÁN BELÜL NINCS EREDMÉNY, FEJEZZE BE, ÉS LÉPJEN KI!

Nem érte egészen váratlanul a dolog.

Az akciók nem mentek mindig rendben Angliában. Néhány nappal ezelőtt aztán végleg megrekedt ez az ügy.

Tájékozódni akart, ezért az asztali telefonról fölhívta az emberét Londonban, aki a második csengésre fölvette.

– Ian Dunne és Cotton Malone leszállt a Heathrow-n – mondta a beosztottja.

Blake elmosolyodott. A CIA-nál eltöltött tizenhét év alatt megtanulta, hogyan kell intézni a dolgokat. Az, hogy Cotton Malone és Ian Dunne Londonba ért, ezt bizonyította.

Ő intézte így.

Malone korábban az Igazságügyi Minisztérium Magellán Ügyosztályának nagyágyúja volt, ahol tizenkét évig szolgált, majd nyugdíjba vonult egy mexikóvárosi lövöldözés után. Jelenleg Koppenhágában lakik, és könyvesboltja van ott, de továbbra is szoros kapcsolatot tart fenn Stephanie Nelle-lel, aki már időtlen idők óta vezeti az ügyosztályt. Blake pedig ezt a kapcsolatot használta fel arra, hogy Malone-t Angliába hozza. Mindössze egy hívás a CIA központjába, Langley-be, amely egy másik híváshoz vezetett a legfőbb ügyésznek, majd onnan Stephanie Nelle-nek, aki pedig kapcsolatba lépett Malone-nal.

Ismét elmosolyodott. Végre valami jól működik!